

Reliwijs

Upsakimū Štatimai i Re-
leiwio kaptioj po 2 Sgr. už
kogną, smulkeis Raštais
išdeukawotą Gisle. Gro-
matas reit hen atrafyti:
Border-Rossgarten
№ 5.

Karaliauczius Broliams Pietuwiniams Žinės parnešas.

Bro. 41. Karaliaucziuje, 13. Oktoberi. 1874.

20. Redėdienėje po šw. Traicės.

Ewang. Matt. 22, 1—14. Grom. Epėz. 5, 15—21.

Ne aukštinkis, bet žeminkis.

„Dievs priešyjaši Pasididžiājantiems, bet Pa-
niems jis dūda Malonę.“ Jof. 4, 6. — „Uš
lawoju tau, kad manę pažemini ir gelbi manę.“
118, 21. — „Tu dūdi man Skydą sawo Iš-
nyimo, o kad tu manę pažemini, tay manę didzi-
rai.“ 2. Rom. 22, 36. — „Ne bukime nūprosnī
pypelniet, kus fitą ipyinti ir n'apfesti.“ Gal. 5, 26.
Rožnam žmogui yra tas Meilhyjimas ir Geidawi-
s prigimtas, wis aukštyn ir wis aukštyn keltis. O
iš to atseit, kadangi mes aukštōs Giminės esam
jauczlame, kad mums ne pritinka, žemume pasilikti.
es esme diwiškōs Giminės, Danguje musū Tėwisfe.
es neštōjame sawyje paties Pono Diwo Kwapa.
je kursai iš musū per Tikėjimą i Pona Jezu Kristu
Dwasę ir Žodi yra iš Naujo užgimes, tas tiesiog
ant yra Diwo Waiks ir aukštās Princas, o dan-
skasis Karalius ir Wiešpats wisū Wiešpacziū yra
Tėwas.

Tą Pajutimą tur kožno žmogaus Szirdis, norint
ir ne labay aiskus, beje daugiaushey atpencz ir labay
mus butu. Szirdis jauczia, kad tas žemumo Sto-
s, i kuri ji nū Diwo atpuldama ir i Griekū Wer-
te pasidūdama parėjusi, Stonas žemumo ir Wer-
nės jei jei ne pritinkas. Todėl ji trokšta wis i
desni Aukštumą pareiti ir wis aukšciaus už fitus
kelti.

Alė tame ji tikraji Reliq ir tikraji Ispazinimą
metusi budama paklysta, o Kartais fitas Paklydimas
s idelis yra, kad žmogus tame Garbės jėkto, kas
n Gėda buti turėtu. Taugi Diwo Sunus pasfai
s mus atėjes mums parode, kofiamė Dalyke mes
ime sawo Aukštybės jėkoti. Tai buvo jam di-
lausi Garbė, fitiems služyti ir prapūslūsią žmoniū
minę iš Prapulties išgelbėti, o jis nor, kad jo Myli-
jeje piczion ant žemės budami tōs pacziōs Garbės
žeminancziōje Meilėje ir Paslužyjime jėknotu.

Alė fita Aukštybe musū paklybusiajai Szirdziai
ne pamėgti, ji tą ne pažindama prieš ję stengias ir
swieriškojo Aukštumo jėkto. Bet tada Wiešpats sawo
Myliniems tur sawo Aukštėmis ant Pagalbōs
pareiti, jūs bauzdams, plakdams, prawirkindams, jū
Szirdis Tūžbomis papilydams, jiems Kartais wislab
atindams, kūmi jū Szirdis tay dibey pajimėgo ir didzia-
wos. Kartais rasi mus bene ir Swietui i Apgebi-
nimą padūdams. Taugi jed tu Kartą pajusi, Wieš-
pati tawę baudziant ir žemindant, tay minau ne stengkis
prieš jį, bet žeminkis po jo islingasė Ranka, tikray
nustitėdams, kad jis tawę žemindams tawę iskels i
aukšciū aukšciausią Aukštybę. Amen.

Apie Joną Ewangėlistą Goffneri.

(Pradžia Num. 40.)

Paskutini Syki mes girdejom, kaip musū bran-
gusis Diwo Wyras Goffneris i Petersburkē pa-
wadintas tapes ir tenay daug žegnones išprownyjes,
alė tacziau iš ten tikt gawes atstoti.

Sefancziūsius tris Metus gyweno Goffneris Jassū
Karalystėj Mieste Leipcig dwašiklais Raštais besidarbo-
dams wisay Lykume. Alė ir ezion jis ilgay Pakajaus
ne gawo. Policiję ant jo akyla pastojusi, ne rimo,
bau ne kofids norint Kaltybės prieš jį rasenti. Ant
Policijōs Klausymo, kofids Wierōs jis esqas, atsake
Goffneris: „Uš esmi Krikščionis. Alė tofs Atsiliepi-
mas n'uzteko; jis turėjo pasifaktyti, ar Katiliks, ar Liu-
teriškis, ar heip kas esqas. Tay Goffneriui Mazumq
Apmands pafoko, ir jis tare: „Dabar aš nūg pacziōs
Wyriausybės patirti gauūu, kad Widuje Krikščionystės
n'uztenka, Krikščionimi buti.“ — I katiliskitaję Baž-
nynczią sugryžti jam dabar Durys buvo užfwerustus,
o jeygu jis dar toliaus Dufiū Wiešpacziūt laimėti hen
sawo widutini Raginimą išpildyti norėjo, tay jis ne
tikt iš Widaus, bet ir iš Wirhaus Ewangėlistiem-
siems prisidraugawoti turėjo. Toktai jis dabar ir dare,
prie nekurio tikinezio jo Prietelio šwentaję Weczerę
ewangėlistū Budu šwefdams.

Metė 1826 nuštrauke Goffneris, Prietelių Wadinimui pakluse, i Berlyną. Ewangelišką Kunšturiję pavelyjo jam Mišias laivyti ir galiausiai ištate ji i dwasiškąjį Urėdą prie Betleemo Baznytelės. Werbū Nebeldienoj Metė 1829 jis ewangelišką Kunigą paslojęs nūg sawo Rozelnyciūs pirmąjį Mišią išlaikė. Iki Meto 1846 truko ficzion jo perjegnotais Darbas, butent jo waifingais Žodžio Apsakymas, Pasidarbojims dwasiškais Raštais, Pasirupinimas už Bednūsius bey Sergancziūsius (ypaczių prie Elžbetūs Rigonbuczių) bey Pasiprocejojims už ewangeliškąjį, pagal ji pramintąjį Pasuntinytę tarp Vagonū. Kaip jis per wisą sawo Amžiu daug Wargū bey widutinio Gymasties Apjuntinimo buwo nešti games, taip spaude jiji dabar dar ir kunigškos Suakenybės, kurias Senatwe pargabeno. Bet išganyias yra tas Wyrš, kūrš Užkabinejimą pertrwoja! Besimeldams užmigo Goffneris pasfausiam Megui Dienoje 30 tojo Merco 1858 aštūnisešimt ir penktame Metė jo Amžiaus.

Dar katilikišką Kunigą tebėsant Goffnerio Szirdis bey Darbas iš Naujo žydėti praūdėjusieji Pasuntinyštiei priskreipe, todėl mes jo Wardą tarp dirbancziūjų bey waldancziūjų Draugystės Sanariū jau Metė 1831 ant Raistū randam. Pasuntinytės Raistai, kuriūs jis rašydawo ir išdrukawodino, buwo wadinami: „Bitis ant Pasuntinytės Lauko.“ — Ale kaip Berlyne Pasuntinytės Butas tape budawotas, o kaip titi Draugystės Sanariet wis gruntingesnis ilgay trunkanczių Ištūmoinimo nū tū jaunūjų Wyrū prabe, kurie Pasuntineis pastoti norėjo, tay Goffneris, tam pritarti ne galėdams, nū to Darbo bey nū tōs Draugystės powisam atšitrauke. Tacziau Wiešpatis ji tifti ne paleido. Nekursai nūbaznas bey garbingas Wyrš iš Berlyno jam Metė 1837 prisunte tris ar keturis jaunūs Remestainikus su Gromata, kuriuje jis melde, kad Goffneris tiems Zmoneliams kitokiū Budu Kelia i Vagoniū Swietą atwertu, kadangi Pasuntinytės Butas jūšius priimti ne norys. Bradzioje jis toktai ne norėjo apšimti, bet nūg wisū Pusū jū ilgiaus, jū daugiaus ant to kwarczjams galiausiai iwelyjo, kad tie jaunieji Zmones, kuriū Skaitlus weif daugšnos, Nebeldienės Wafarais, o pasfuy ir šep dar per Nebelę du kartu pas ji parėiti, su jomi melstis ir prie jo mokintis galėjo. Tai buwo menfoji Bradzia weliaus taip pagirtosūs ir platu Lauką sawo Darbui apturincziūs Goffneriškūs Pasuntinytės. Nors Szudentū arba ant dwasiško Urėdo išimoinusū Kandidotū weifus rados, Pamošime tū jaunūjų Zmoneliū, kurie sawo Remestą bey Rankū Darbą ne buwo i Szali padėje, Goffnerio Pagalbininkais pastoti. Jūšjauš Menesyje Meto 1837 išėjo pirmieji Goffnerio Pasuntinieji iš Berlyno i Vagoniję, butent iš wiso wienolika, tarp kuriū septyni jau apsi-

wedę buwo. Wiena Metą weliaus iškelawo wēl 12 Pasuntiniū, tarp kuriū 3 apsiwedę i wagoniškąjį Indiję (Ostindien), o taip ējo dabar kas Metą. rofūta yra, kad Pasuntiniū Skaitlus, Goffnerio siustūją, iki Meto jo Pasimirimo iš Wiso 140 pasidat tarp kuriū 60 apsiwedusū buwo. Priegtam dar 15 dwasiškū Kandidotū bey Tyweifs geray prisigwjusū Mofytojū, kuriū ne maza Dalis jau hieš Urede buwo stowėjusi, su Pasuntinieis drauge išėjo. Tai ne menks Darbs buwo, kuri Goffneris kas Dieng atlikti turėjo, ale ypatiška buwo ir jam toji Syla. Š kitus Pasuntinytės Aštaltus nū rėdams liubėdawo Goffneris sakyti: „Kofie ten Butai! Kief ezia Pagalbininkū. Namū Tews, špekteriei, Raštintinai ir dar daugiaus! Ale aš Wienoj Personoj turiū buti? Namū Tews, Šuspekt Raštiniuks ogi ir Wafus nešajis Ašls.“

Pasibjojims, buk berlyniške Goffnerio Pasuntiniū jam pasimirus, iširsenti, dar ikišiol, Diewui deku, šipilde. Jo pradėtajis Darbs pasiliekt perjegnotajina Wiešpaties Padėjimu, kūrš wis iš Naujo Darbui daug Szirdziū priskreipt mok ir mofes, ziejy paatiny. Ne wislab, šą Zmogus, norint ir riaušien susidumojęs, pradeda, išeit taip, kaip jis, Ir Goffneriui ne Wiskas pagal Mora pasiseke. jo Pasuntinytės Darbas, kuri jis wafarinioj pradėjęs buwo, ne norėjo tarpti, bet powisam sugaip Taipjau ir tas jo Szirdies Geidimas, kad jo Pasitinei swetimoj Zemėj patys išlaikyti itengtu ir šalpōs, iš Namū ne primawlytu, pašliko iki dabar n pildes. Ale Diewo Wislys ne musū Wislys. Jis tokiam ant Likėjimo bey tuleropū širdingū gruntawotam Darbui sawo Padėjimą n'atrauks, to mes galim tikėtis.

Paminėjimui Karalienės Luyzės, musū Eleckorica bey Karaliaus Motynōs.

(Bradzia Num. 40.)

Tikt triumfą. Sziesą te wiešėjo Brusū Karalienė Luyze su sawo aufštūju Batimi, Karaliumi Fridriku Wilhelmu treziūju Frankme Miesto Strelitz, Karalienės Gimtinės Miestas buwo. Abu mylėjo wenimo Tykumą, toki, kaip jodu ant sawo Dwaro Kieme Pares, nūg wiso Uzimo atsitolinus, karaliturėti liubėdawo. Todėl jodu tantien i Cecikio ir puikėję Sakrūs Pili, Hohencyric (Hohenzieric) dinamaje, miel uwarjodawo. Ale weikien turėjo Pasinksimojimui itaistajis Dwarš Namais didėj Smutnybės pastoti. Karalus Dienoje treziūjo jaus, kadangi jo waldoniskieji Atlikimai ilgesnė

kungiam jam ne pavelyso, iškeltianti ir savo mylimaję
 supone sunkieji apsirgusę tem palikti turėjo. Rupeštingasis Tėvas kencziancziei Dukteriei sawo
 subas apatinioj Tozėj prirodijo, kadangi czion kar-
 am laike daugiaus Wefingumo randama buvo. Ant
 atalyniū sawo Tėwo aukštoji Wigonka Atsilsejimo bey
 gaiminimo Wietōs jėškiojo, kurie jei tacziau tikt po
 smerties i Dalykus te tefo. Jauniausioji jōs Seso,
 Princese Fryderike, nūg Wigōs Batalo n'atstojo, bet
 lingay bey rupeštingay jė kawojo. Taip dwi ilgi
 edeli praėjo, Sergancziei ilgoš sunkios Dienos bey
 ktis, apšimainant weik linksma Lufesti, weik baugi-
 ncziu Rupeščiu pargabendamos. Galiausiey išsilu-
 jo, kad n'išgyboms Pagadinimas prie Szirdies tai
 ai Priežasti dawe ir kad jis Dmars Hohencyric Anga
 nti, per kurią Kenczianczioji i Wiešpaties dangiškaję
 lowę ietti gausenti.
 Stubriusiey dabar Karalus, kursai sawo Namūse
 jau apsirges buvo, prie Wigonkōs parwadintas tape;
 ktyje nūg 18 tojo ant 19 tojo Julijaus keltaudams
 Rytmetyje ant Ziegoriaus keturiū i Hohencyric
 wyko. Jo Sunudu, Kronprincas Fridrich Wil-
 m bey Princas Wilhelm Tėwa palhdėjo. Kurie
 kelawusi Karalu toczies mate, safo, kad jis Tuzbōs
 ir iškūpantis ir iškūpantis išweizdėjes. Wifos
 iškentetosios Sanktybės kone užmirštos buvo
 tef Szirdies Skaudėjimo jam ne buvo padarūstos,
 jis smutnybės pilnasis Rytmetys.
 Susimainymis Szirdis didey susubino; Karalene pa-
 tino sawo Draugą bey Sunudu hirdingu Prasi-
 gimu; ale pastujieje Akies Mirksniei jōs žemiskōs
 onės artinos; skaudingasis Gyslū Sutrautimas ant
 kinės ne liowēs ir ne dawe jei Pakaju. Prie Lo-
 s. Roju Galv sedėjo Princese Frideryke graudziey wer-
 ta; Kronprincas smutnaji sawo Weida prie Tėwo
 kinės priglaudēs laike, ale Princas Wilhelm iš
 Galesczio be Apšitrojimo werkdams hale Wigōs
 alo sawo Motynōs susmutes buvo. Ilgay jam be-
 wjant laike Motynele žegnojenczias sawo Kantas,
 as ji wos tikt kief dar pakelti te istenge, ant Printo
 wōs iškū nuwanydama, kad jis jōs Sunus pagal
 wadyjimą dangiškiojo Waldono kuria Dien' Netikeliūs
 encuzus ir jū Ciecoriu suwarzyti bey forawoti tu-
 s; beje, kad per jji ir Motynōs hirdingiausis Gei-
 as, butent Wokietijōs Susimiennyjimas, komet išsi-
 pšes. O kad Motynōs žegnojimas ne noprošnās
 wo, bet kad tam ir Dangus pritare, mes Wisi jut
 ar atwiray patirti ir išpazinti gawom.
 Bet dabar prištartino dewintoji Dienōs Adyna, o
 buvo — Smerties Adynele. Sunkiausieje ale jau
 pšiausieje Skaudėjimai Karalienės Krutinę apnifo.
 Welę lengwey ant Užpakalio linkuy nulendama ir

Akis užmerkusi ji dar aiškies prašyti galėjo: „Wieš-
 patie Jėzau, Jėzau, bent patriumpink!“ O triumpa
 ir te buvo pastujoji Roma; po penkiū Wnutū ji
 atlikta buvo. Tuzbōs pilnasis Karalus dabar susiēmēs
 dar tiek istenge, Nabastininkiet Akies užspausi, Tas
 puikies Akies, iš kuriū Karalienės šwiesioji Šmintis,
 jōs Myšėjimas Tiesōs bey rets Szirdingumas lyg kal-
 bēte kalbėdawo, tarydams: „Tos buvo mano Gywasties
 žwaigzdelēs, kurios man ant mano tamsiōs Kelonēs
 taip wiernay šwiesdawo.“ Jos mandagusis Weidas
 ney maž ne išweizdėjo susirautes arbū žep kaip persi-
 mainēs; po atliktōs Smerties Rowōs lyg Peršwierimas
 ant jo iššreikše; Lupoš pasirode, buk apie Laimejimą
 bey Pakaju kalbėti norincziōs.

Kaczieig dabar Karaliene pasimirusi buvo, tay
 tacziau su Tiesa tikt ir galėjo sakomā buti; kad jė gywa
 esanti. Žmones, kurie jōs Lawong ne buvo mate, ney
 jōs laidotuwieims ne britape, ilgay ne nōrėjo wieryti,
 kad ji prie Numirusiūjū priklaufanti. Dar Mete 1813
 tarp Zalnieriū išiplatino ta Kalba, kad jė gywa esanti,
 kad Szis ir Tas jė esās matēs. O tai ne Dmwui;
 toktai parėjo iš hirdingōs wienōs Meilēs prieš žemēs
 Motyną; tai buvo Macis kewirtojo Prisakymo. Beje,
 Karaliene Szirdyje bey Atmintyje sawo Žmoniū ilgay
 gywa pasiliko, o taip ir žendien dar gywa tarp musū
 yra. O kaip Mete 1813 po Gieso ilgo Prispandimo
 musū Karalyste prieš Jhdyskeliūs Francuzus pasifele,
 tay ant Jungo Rusikratymo bey ant Neprieteliū Š-
 wawawimo Atsiminimas kartintōs bey Smereziōp su-
 tuzbyrošōs Karalienės didey prideringu pastojo.

Wel priešjo Kaledū Laikas, butent Mirimo Mete 1810.
 Tame Tarpe Karalus mylimajei Nabastininkiet atti
 Szarlottenburgio Miestelio, kursai ne toli nūg Berlyno
 gul, butent puistikam Pilies Darže, tarp aukštū gražū
 Medziū, buvo daile Baznyczrle su Sklepu Išėjimo
 Wietai pabudawodinęs. Taip ilgay Lawons Sklepe
 nekuriōs karaliskōs Baznyczidōs Berlyne pakawotas buvo.
 Ale prieš Kaledas, butent 23 taji Decemberi, parga-
 beno smutnasis Karalus ir nulydėjo brangeję sawo
 Paczią i šią naujaję Laidojimo Wietą, kur po tris-
 dešimt Metū ir jo paties Kunelis hale jo Luyžēs pa-
 dėtās tape. Ale kol jis patefo, tol jis ir wisados,
 19 tam Julijui priešjus, prie Grabo mylimōs Nabasti-
 ninkēs apšlankyti ir czionay su Sawiškies tykay pasi-
 melsti liubėdawo. — Po Luyžēs Pasimirimo jau dabar
 64 Metai prabėge, ale ir dar jōs Waikai bey Walkū
 Waikai, o ir kiti arymni Gentyš kas Metą Pasimirimo
 Dienoje aną šwentintaję Wietelę atlanko, tyku Pasi-
 meldimu jōs Atsiminimą šwiesdami. — O Skaitytojei
 žino, kur Luyžēs peržegnotasis Sunus, musū Ciecorius
 bey Karalus, tykay pasimelsti nuėjo, kaip jis Wa-
 jaroj Mete 1870 prieš Francuzus ištraukti taisēs; ar

ne i Szarlottenburgio Darzą, prie Grabo sawo Gimdytojū?
 Keleiwjams, Berlyną aplankantiems ir kurališkaję Pili iš Widaus matyti norintiems, rodomos ir tos Stubos, kur Karaliene Lujze wyriausien gyveno. Czion ant Paminflo jōs Buwimo bey Budo Wislab taip tamp islaikyta, kaip ji pirm 64 Metū i Meklenburgi wēšieti isfeliaudama palikusi buwo. Czia gul Rnygos, kuriose ji pastucziausien stacziusi, su užženklintais Pailškais, ant nekuriu Stalo, o ir pradėti Suwimo, Mezgimo (arba Adymo) Darbai, passuy Rašymo Prysromos: Tinta, Plunksnos bey Popierus; Gromatos bey aprašyti Ženkluai. O ir Miegojimo Stuboj Wislab taip isweizd, kaip kad Karaliene dar žitam Rytmetyje czion miegojusi butu.

Nepalaimōs Cziese Karaliaucziuje gyventi turēdama, Karaliene ant Ubū nekuri jei labay pamiegstanti (Wuolto) Darzą aplankyti liubēdawo. Tā Darzą bey tame stowiniū Buta karališkoji Famylje ne seniey saw nusipirkti gawo, o Karaliauczonis Dienoje Sedangszwentēs czionay puiku Paminflo Ženkla Karalienēs Lujzēs pastate. — w —

Wisofia Zinia.

Musū Wiešpatienēs Ciecorienēs Augustos Gimimo Diena buwo 30 tasis Septemberis. Bet kadangi Ciecoriene iki žiol wis dar Badū Badūse wieš, tay Wiešpats Ciecorius ant Szwentimo hitōs Dienōs taipojau i Badū Badus nukeliawo, kur jis iki 15 tojo Astroberio keta pasilikti.

Cziuse Dienose musū Kupczytēs Ministeris Achenbach musū Prowincoj aplinkuy ftliauj Verzi-

rėjimus laikydams, kaip su Kupczytēs Dalysais wistow, ar cze kokiū Kupczytēs Trifinimū randas, kugalina butu, is Kelio parumūti, kofie Keliai wistofios Szasijos, kofios Karnoles ir kas tam Diewe, dāt, kad žitie Verziurėjimai muju Prownaudingi ir peržegnoti pastotu.

Iš Klaipėdos Ceitungose pasakojama, kad žistamasis Darbininkū Judintojis, Kiršintojis ir Kutojis Lampe žesiu Metū seng Rudiki palikdam Klaipėdos i Berlyną artojes.

Preke Karaliaucziuje 10. Oktoberi.

Ant Turgaus Jamū ne daug pareit. Kwieciei 75 Sgr. Rugiei 55—60 Sgr. Mieziei, did., 55—58 Sgr. Mieziei, mai., 50—55 Sgr. Awijos 38—40 Sgr. niei, rain., — Sgr., Žirniei, balt., 80—85 Sgr. putes 20—21 Sgr. Szienis 33—35 Sgr. Cziaudai 22½—23¾ Sgr. Centn. Swiestas 12—14 Sgr. Swara. Kiausiei 7—7½ Sgr. Mandelis.

A p s a k y m a i.

Labay naudingū Ispirkimū dėl did Pigumo

priūlo, Reikalui esant mano didysis Taworū Zopu Puroelonū, akmeniniū Rykū, Stiklū, Lid triumpujū Taworū, suwamujū Daiktū, amujū Bumbuliū, Wilnū, maszyniniū W ir taip toliaus.

Apsteliawimai per Gromatas tūjau ir fr istaisomi.

J. W. Schäfer, Tilžėje
 Wofiecziu Ulyczioj Num. 14.
 powisam ties Welterio Aptē.

(Attestas.)

Glekneriškaji Gndymo ir Traukimo Plosteri*)

as galiu koznam, kurs Kaulū Gelinu serga, kaip bidey maczianczia kiefartwa primelyti. Iš Atsibalbinimo as Gelinu sirgau, mano Kojos man buwo wisay i Kruwa sutrauktos, tā as wislab ant Bagalbdos wartojes, tai as ne galiu iskalbėti, mano Skaudėjimai pirmjaus ne passliowe, kaip tik taba, kaip as Glekneriškaji Plosteri wartojau. As tā ant Audimo užtepes ant sawo Kojū uždėjau ir apstkaicziau su swieziū Aprisimu kas antraję Dieną. Man Skaudėjimai passliowe keliū Dienū Tarpe pamazeliu, mano sutrauktosios Gyslos wēl isstiteje. Dabar as tā Plosteris Nedeles wartojes, ir tik tam as sawo Sweikatą uždėjawoju **Emil Richter, Chemnitz, Färberstraße.**

*) Tikras, su Sztempeliu: **M. RINGELHARDT** ant Diejēs pajenklintasis Plosterius, po 5 Sgr. Diejele kastoje gaunamas Tilžėje wienat karališkoje Aptēfoje, wadinant "Zur Krone", aukštoje Ulyczioje 26, kone wisay ties ciecoriškūju Pustu.

Dabofit: Be wirsuy minētojo Sztempelio Plosteris ne tikrasis.

Fabrike Gohlis hale Leipzig.